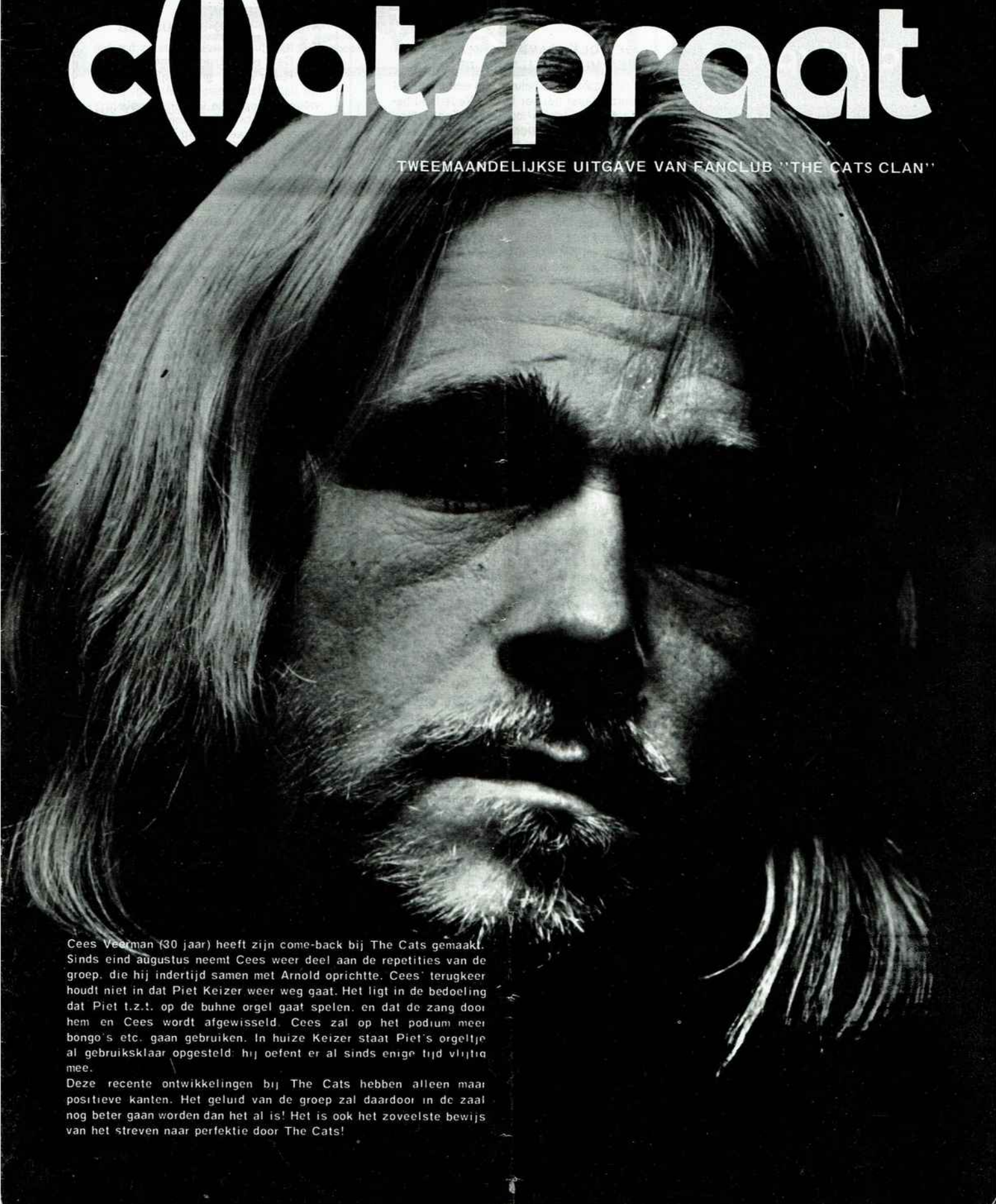

zesde jaargang. nummer twee. november 1973

c(l)atspraak

TWEEMAANDELIJKSE UITGAVE VAN FANCLUB "THE CATS CLAN"

Cees Veerman (30 jaar) heeft zijn come-back bij The Cats gemaakt. Sinds eind augustus neemt Cees weer deel aan de repetities van de groep, die hij indertijd samen met Arnold oprichtte. Cees' terugkeer houdt niet in dat Piet Keizer weer weg gaat. Het ligt in de bedoeling dat Piet t.z.t. op de buhne orgel gaat spelen, en dat de zang door hem en Cees wordt afgewisseld. Cees zal op het podium meer bongo's etc. gaan gebruiken. In huize Keizer staat Piet's orgeltje al gebruiksklaar opgesteld: hij oefent er al sinds enige tijd vlijtig mee.

Deze recente ontwikkelingen bij The Cats hebben alleen maar positieve kanten. Het geluid van de groep zal daardoor in de zaal nog beter gaan worden dan het al is! Het is ook het zoveelste bewijs van het streven naar perfectie door The Cats!

c(l)atspraak

TWEEMAANDELIJKE UITGAVE VAN FANCLUB „THE CATS CLAN“:
 GEDDINGMOOR 38, NIEUW-VENNEP
 President: Eric Jaap Izaks
 Administratie: Tineke Izaks
 Redactie: Hans van der Wereld
 Beethovenlaan 114, Leiden.
 Abonnementen:
 Nederland fl. 7,50 per jaar
 België 110 Fr. per jaar
 Gironummer:
 1261713 t.n.v. E.J. Izaks
 te Nieuw-Vennep

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:

MARJA DE JONG
 ARNOLD MUHREN
 THEO KLOUWER
 POPSHOP
 HANS DUIN
 „NIEUW VOLENDAM“
 JAN BUYS
 UDO JURGENS
 RON HEYMANS

FOTO'S

FAMILIE MUHREN
 MARJA DE JONG
 STUDIO HARRY POT
 ARIOLA MANGOLD
 BOVEMA
 HANS VAN DER WERELD

VORMGEVING:
 PIERRE VAN DEN BROEK
DRUK:
 DELTABACH BV, LEIDEN

Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Zonder schriftelijke toestemming van de uitgever is het verboden dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.

IKUINEN TUULI

Je moet tegenwoordig een beetje een talenwonder zijn om bijdragen te leveren voor het fanblad want de internationale successen van The Cats brengen dat nu eenmaal met zich mee. Je springt van Spanje naar Duitsland, van Duitsland naar Japan en van Japan naar Denemarken. In dit laatste land was het de zanger Heino Mara die de zoveelste cover van „One way wind“ opnam. In zijn taal heet het nummer „Ikuinen Tuuli“. We hebben deze opname gehoord en we moeten zeggen dat het lang niet de slechtste is van het grote succesnummer van Arnold Muhren. Heino wordt op de plaat begeleid door een orkest onder leiding van Heikki Laurilla. De B-kant is geen Cats-kompositie. „Ikuinen Tuuli“ werd uitgebracht op Columbia SE 006-34639.

In dit nummer

DE VOLENDAMMERS ZIJN EEN MUZIKAAL VOLKJE

Volendam staat bekend als een muzikaal dorp. Naast het ver buiten Nederland befaamde operakoor opereren er op Volendam een stuk of tien beatgroepen, waarvan The Cats veruit de bekendsten zijn. Na het eerste succes van The Cats ging jong-Volendam denken: „Wat zij kunnen, kunnen wij ook“. En zo werden de Katten de wegbereiders voor nog vele andere formaties: Left Side, BZN, Fools, Jen Rog, Maddog enz. Over de groepen die na The Cats aan het platen maken sloegen vertelt Hans van der Wereld op pagina 10 meer.

BEST WISHES FROM UDO

Udo Jürgens was enige tijd geleden van plan om de Cats-kompositie „One way wind“ in het Duits op te nemen. Dat deden de Volendammers na rijp beraad liever zelf en de gevolgen van hun „Abendwind“ kennen jullie. We hadden onlangs in Utrecht een kort gesprek met „Der Udo“ en speciaal voor de Catsfans schreef hij een „best wishes“, wat we afdrucken op pagina 16.

GEEN CATSSTORY!

In dit nummer géén aflevering van onze Catsstory. De reden hiervoor is het ruimtegebrek. Pas in het januari-nummer kunnen jullie weer kennis nemen van het succesverhaal over The Cats. Dan vertellen we jullie over Theo's komst bij de groep!

VERONICA, SPEELBAL VAN DE GOLVEN

Berry Zand Scholten en Frans van der Beek
 Uitg. Centri Press BV, Bussum, Prijs fl. 7,50.

Van de hand van Berry Zand Scholten en Frans van der Beek (resp. Telegraaf-journalist en Veronica-medewerker) verscheen een leuk boekje over het populaire radio-zendschip. In 96 pagina's wordt uitgebreid verteld over de stranding de 18e april, de hearing en de werkwijze van het radiostation. Praktisch alle Veronica-medewerkers worden door middel van een foto aan de lezers voorgesteld. Het resultaat is een bijzonder informatief boekje over Radio Veronica, een station, dat natuurlijk blijven moet. Zijn jullie, Catsfans, eigenlijk al lid van de V.O.S.? Voor Catsfans is het boekje trouwens bijzonder aantrekkelijk, want je zult er enkele foto's in tegenkomen van Arnold Muhren en Jan Buys, tijdens hun aanwezigheid in de Kamer op die onvergetelijke 18e april. Er is ook een foto van het concert op het Malieveld, waar Stan Haag de aankondigingen deed. Op de foto is duidelijk te zien dat hij via de installatie van onze Cats sprak!

Een boek voor iedere Veronica-Cats-fan.

VAKANTIE KOSTTE ARNOLD FOTO-UITRUSTING

Van half juli tot half augustus hadden The Cats een maand vakantie. Niet alle leden van de groep zijn naar het buitenland geweest. Arnold, zijn vrouw en hun twee kinderen hebben maar liefst twee buitenlandse reizen gemaakt. De eerste trip betrof twee weken Tunesië. Het was jammer dat er niet zo erg veel te beleven was en daarom wel leuk dat ze in het vliegtuig op de heenreis Willeke Alberti en haar man Joop Oonk aantreffen, die ook naar Noord-Afrika gingen. Arnold en Henny hebben vrijwel hun gehele vakantie met Willeke en Joop opgetrokken. Later werd het klubje uitgebreid met een aantal mensen uit België en Engeland.

Op een gegeven moment waren Arnold en Henny in een nachtclub en niemand wist daar dat Arnold in The Cats speelt. Zeer verrast waren ze toen een disc-jockey opeens „One way wind“ draaide! Dat hadden ze in Noord-Afrika allerminst verwacht! Eenmaal terug op Volendam vertrokken Arnold en zijn vrouw voor een dag of vier naar Parijs. Deze trip werd gemaakt in gezelschap van de Belgische vrienden Theo en Margaret uit Brugge. Het verblijf in Parijs heeft Arnold z'n foto-uitrusting gekost. Hij had zijn tas in de auto laten staan en vanden braken in en gingen er met de camera, lampen en films van de vakantie in Tunesië vandoor... Theo en Wilma hebben hun vakantie doorgebracht in het Franse Bretagne, waar ze met een paar Volendamse kennissen met de auto heengegaan zijn. De anderen bleven op Volendam en maakten dagtrips met vrouwen en kinderen.

PIET KEIZER OP TV

Marja de Jong uit Zoetermeer stuurde ons deze foto van Catszanger Piet Keizer, die ze maakte vanaf de TV tijdens de uitzending van Popzien waar The Cats in optraden. We vinden de foto goed geslaagd en daarom staat ie dan ook in ons aller lijfblad!

BRIEVEN

DANK VOOR CATS-OPREDEN

Beste redactie,
Hier eens een keer een briefje uit Chaam. Eerst de complimenten voor jullie blad C(l)atspraat. Houden zo! Ik zou The Cats willen bedanken voor hun optreden in Chaam tijdens de Meifeesten op 4 mei. Ik ben er, natuurlijk, ook naar toe geweest. Ik had The Cats nog nooit live gezien. Ik vond ze steengoed. Ze begonnen om 21.00 uur. Ze hebben veel bekende nummers gespeeld, wat ik allemaal hardstikke goed vond. Om plm. 24.00 uur gingen ze weg, uiteraard na een toegift. Bijna iedereen stond op het laatste op de stoelen en tafels! Bedank The Cats in ieder geval, van alle Catsfans die op 4 mei aanwezig waren. Mijn broer, zelf fan van Shocking Blue, vond ze ook steengoed. Ook namens hem dus bedankt. Ik heb de LP „Signed by The Cats” ook en ik heb geen klachten, want ik vind hem heel goed. Hun nieuwste single „Let's go together” heb ik pas nog gehoord. Laat natuurlijk niets te wensen over, prachtig! Zo, ik ga eens stoppen. Ik wens jullie nog veel succes toe met je blad en: ga zo door!

L. van Haperen
Sluisstraat 1
Chaan

NASCHRIFT REDAKTIE:

We hoeven The Cats je dank niet over te brengen, ze lezen zelf ook trouw C(l)atspraat!

18 APRIL

Ik ben 18 april naar Den Haag geweest om voor radio Veronica te demonstreren. Nu,

daar zag ik voor het eerst The Cats live spelen, maar tot mijn grootste verbazing ging dat niet door. Want toen The Cats eindelijk op het podium stonden vond ik het tot nog toe geweldig, maar ja, toen begon het. Na Stan Haag's aankondigingen begonnen The Cats te spelen. Ik moet eerlijk zeggen „Het was niet om aan te horen”, maar naderhand begreep ik wat er aan de hand was. Arnold Muhren zei door de microfoon dat Piet Veerman, want daar gaat deze brief over, erg ziek was en dat hij van de

dokter vele pillen moest slikken (dat was allemaal op 18 april).

Nu is het 8 mei en nu hoor ik heel wat anders wat voor de meeste fans niet zo leuk is namelijk dat Piet Veerman niet meer kan of mag zingen en dat zijn hele keel kapot is. Nu wilde ik u vragen of dat waar is dat hij niet meer kan zingen. Ik hoop het niet. Ik heb dit verhaal gehoord van een meisje dat uit Volendam komt en erg veel met de Cats om gaat.

Henk Miltenburg
Latherusstraat 144
Amsterdam-Noord

NASCHRIFT REDAKTIE:

Inderdaad was Piet Veerman die befaamde 18 april niet helemaal fit maar het is gelukkig niet zo dat hij niet meer mag zingen of dat zijn keel kapot is. Hij heeft het

PRIJSVERHOOGING

We kunnen er niet meer onderuit: nadat onlangs de PTT-tarieven wéér omhoog gingen, papier- en drukkosten ook regelmatig stijgen en onze kantoorbehoeften eveneens telkens duurder worden zijn we helaas genoodzaakt om het lidmaatschap van Fanclub „The Cats Clan” daarbij aan te passen.

Met ingang van 1 januari 1974 kost een jaar-lidmaatschap van de fanclub daarom fl. 10,-. Alleen als we dit bedrag van alle leden ontvangen kunnen we een blad als C(l)atspraat economisch blijven exploiteren. Sterker nog, als we er bijvoorbeeld duizend leden bij zouden hebben, zou het nog mooier en dikker kunnen worden. Doe dus je best om nieuwe leden aan te brengen!

We hopen dat niemand een tientje per jaar een bezwaar vindt. Dat betekent tenslotte nog lang geen gulden per maand en daarvoor krijg je dan toch maar een prachtig mooi blad met erg veel foto's thuisgestuurd!

THE CATS CLAN

OUDE FANBLADEN

Nog steeds zijn er bij ons oude nummers van C(l)atspraat na te bestellen. Uit voorraad kunnen we nog de volgende afleveringen sturen, na betaling van 1 gulden per stuk op gironummer 1261713 t.n.v. E.J. Izaks te Nieuw-Vennep: jan. '72, maart '72, mei '72, juli '72, nov. '72, maart '73, mei '73, juli '73 en sept. '73. Vermeld svp duidelijk welk(e) nummer(s) je wilt hebben!

daarna een poosje rustig aan gedaan en is al lang weer helemaal de oude.

OUDE SINGLES

Beste Cats Clan,
Allereerst hartelijke dank voor de biografie van The Cats en de brief die u daarvoor nog stuurde. Om lid van de fanclub te worden moet ik dus fl. 7,50 overmaken. Dat heb ik nog niet gedaan, maar dat zal ik ter zijner tijd nog doen. De pasfoto's moeten ook nog gemaakt worden en die zal ik in een volgende brief aan u opsturen. Jammer, dat „Trying to explain” niet op single komt, maar dat geeft niet, want als ik het goed heb, staat dat lied op de LP „Signed by The Cats”, die ik graag wil kopen.

Zijn er ook nog oude singles van The Cats verkrijgbaar zoals „Mandy my dear”, „One way wind” en vooral „Sure he's a cat”? En kun je die gewoon bij de platenhandelaar krijgen?

Marijke Leegwater
Westerweg 14
Heerhugowaard

NASCHRIFT REDAKTIE:

Of die drie oude singles die jij noemt nog steeds verkrijgbaar zijn, weten wij niet, maar we kunnen we je vertellen dat de meeste nummers van die singles ook wel op verzamel-LP's staan. Informeer maar eens bij Platenshop Sombroek, Havenstraat 3, Volendam, telefoon: 02993-4140.

VOOR JOU EEN VRAAG...

Al jarenlang publiceren wij in dit fanblad een rubriek vol met brieven van fans. Daarin plaatsen we vaak brieven van Catsclanners die met een vraag zitten. In het blad geven we dan antwoord, omdat we van mening zijn dat het antwoord ook voor andere fans interessant kan zijn. We willen die brievenpagina's een beetje van opzet gaan veranderen. Voortaan willen we hierin alleen nog maar heel bijzondere, leuke, gekke of brieven uit verre landen publiceren.

Voor de brieven met vragen hebben we een ander idee. Hiervoor willen we een nieuwe rubriek in het leven roepen, namelijk „Voor jou een vraag, voor ons een weet”. Fans die met een of meer vragen zitten kunnen naar de redactie schrijven, zodat hun probleem in een der volgende nummers van ons blad opgelost wordt. Een verzoek: hou je brief zo kort mogelijk, schrijf geen 3 kantjes met vragen, en vraag ook niet wie alle nummers van de Cats geschreven heeft. Dat kun je zelf op de platenlabels vinden. Als je je aan deze regel houdt, kunnen zoveel mogelijk mensen geantwoord worden in onze nieuwe rubriek, die we nooit langer willen maken dan een pagina. Stuur je brief naar: Redactie C(l)atspraat, Beethovenlaan 114, Leiden.

ARNOLD MÜHREN EN ZIJN OUDERS

Nadat we jullie kennis hebben laten maken met de ouders van Piet Veerman en Jaap Schilder, willen we jullie in dit nummer van C(l)ats-praat voorstellen aan de vader en moeder van basgitarist Arnold Mühren.

De ouders van Arnold wonen, net als de meeste ouders van The Cats, in het oude gedeelte van Volendam, in een smalle straat, waar je weinig last van druk verkeer hebt.

Het is daar in Huize Mühren altijd een beetje een „zoete inval”, want er zijn altijd wel een paar mensen, die er even binnen lopen. Dat komt grotendeels door de uitgebreide kennissenkring van de Mührens en bovendien heerst er een gezellige sfeer. Die drukte in huis heerste er vroeger al. Pé Mühren: „Ik kan me nog goed herinneren dat Arnold als kind optredens verzorgde op zolder, waar de kinderen uit de buurt voor één cent per voorstelling naar konden komen kijken. Die optredens deed hij met een gitaar en het lawaai was niet om aan te horen. Er heerste een hysterisch gebrul daar boven en dat vaak zo'n drie keer per dag! Gelukkig ligt de zolder ver van de huiskamer af!”

POLITIE

Arnolds moeder, Geertje de Boer, vertelt het volgende wat haar uit Arnolds jeugd is bijgebleven. „Pé kwam een keer thuis van een optreden met een koor en hij bracht voor Arnold een dolk mee. Arnold was gek op dat ding. Samen met een paar andere jongetjes bouwde hij een tent, maar dat liep al gauw op vechten uit. Hij dreigde

één van de jongetjes met dat mes en het gevolg was dat de politie er bij kwam. De politie belde bij ons aan en vroeg naar Arnold. Hij moest achter op de fiets van de agent mee naar het bureau en voor straf een aantal strafregels schrijven”.

VADER ALS VERTELLER

Pé Mühren: „Arnold had ook de gewoonte om een flink aantal kinderen uit de buurt uit te nodigen om te luisteren naar mijn verhalen 's avonds. Het kwam wel voor dat er zo'n 40 kinderen boven zaten en die luisterden ademloos naar de sprookjes die ik vertelde. Arnold maakte uit wie er mocht komen luisteren en als hij ruzie met iemand had werd die uitgesloten om te komen luisteren”.

teren. Ik had altijd de gewoonte om op te houden als het op z'n spannendst werd en dan te zeggen: morgen vertel ik weer verder. Arnold was toen zo'n 7 à 8 jaar”.

Arnold is thuis de oudste van acht kinderen. Hij werd op 28 januari 1944 geboren. Later kwamen er nog 3 broers en 4 zusters bij. Dat zijn: Cees (werkzaam als computer-operateur in Amsterdam), Lida (getrouwd) Nel (getrouwd), Vera (getrouwd), Henk (als roadmanager in dienst van The Cats), Greetje (nog thuis) en Jan-Peter, ook nog thuis.

Vader Pé Mühren is van beroep leider van een vormingscentrum van jongeren en gaat dus erg veel met jonge mensen om. Verder heeft hij zitting in tal van verenigingsbesturen, is hij perschef van de v.v. „Volendam”, organiseert hij feesten en schrijft daarvoor cabarets. Het gevolg is

dat hij een zeer drukke dagtaak heeft die ook 's avonds nog niet afgelopen is. Hij is dan ook vaak niet thuis. Maar al dat verenigingswerk doet hij met het grootste plezier en hij zou er niet meer buiten kunnen.

Zo nu kennen jullie Arnold's familie ook een klein beetje. Resten ons nog de foto's van Arnold en zijn ouders en een aantal jeugdkieken van de Catsgitarist.

IN HET VOLGENDE NUMMER:
PIET KEIZER EN ZIJN OUDERS

8-TRACK „BEST OF THE CATS”

Van de enige tijd geleden uitgebrachte verzamel-LP „The Best of The Cats” heeft Bovema nu ook een M-cassette en een 8-Track-set uitgebracht. Het bestelnummer van de M-cassette is 244-24903 en de prijs bedraagt fl. 22,-. Twee kwartjes meer moet je neertellen voor de 8-Track-set, waarvan het bestelnummer 342-24903 is.

Hier een kijkje in huis bij de familie Muhren enkele jaren na de oorlog. Links zit Arnold, naast zijn moeder met Lida op schoot. Broer Cees zit bij vader op zijn knie.

Deze oer-Volendamse foto werd gemaakt toen Arnold ongeveer 6 jaar was. Hij werd door een fotograaf aan de Volendamse Haven gemaakt.

Op deze kiek zie je Arnold met zijn broertje Cees en zijn zusje Lida. Opvallend is de gelijkenis tussen Arnold als kind en zijn dochter Candy!

Op deze foto zien jullie Arnold met zijn tante Greet, waar hij in zijn jeugd erg veel was. Zij verwende Arnold nog al een beetje maar bracht hem tevens het zingen bij. „Het zingen heeft hij echt van haar“, zegt Arnold's moeder nu. Op deze foto is Arnold ongeveer 3 jaar.

Wist je, dat

PLATENSHOP SOMBROEK

je voor al je bestelde platen geen verzendkosten rekent?

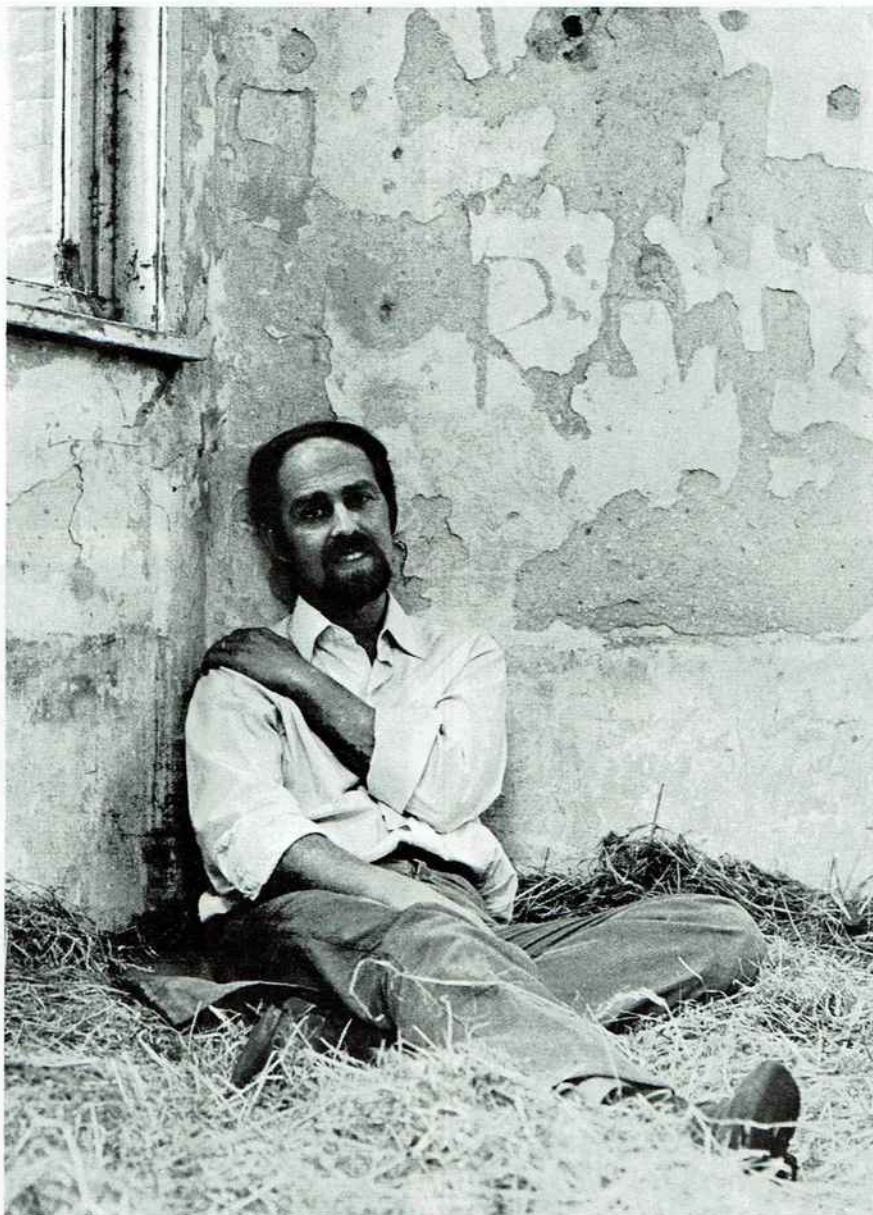
Platenshop SOMBROEK bv
Havenstraat 3, Volendam,
telefoon 02993-4140-4799
Giro 1607765 t.n.v. J.Sombroek,
Vestaplantsoen 18, Volendam

Kun je zien dat dit Arnold is? We konden hem bijna niet herkennen, maar hij is het toch wel! De foto werd gemaakt op ongeveer 12-jarige leeftijd, ter gelegenheid van zijn Plechtig Aannemen.

- Welke Catsfan heeft voor mij de singles „Magical mystery morning“ en „Don't waste your time“ te koop? Anja Grin, Dorpsstraat 394, Assendelft.
- Ik wil graag korresponderen met een jongen van plm 18 jaar met lang donker haar. Liefst een Volendammer! Ikzelf ben 15 j. en heb blond haar en blauwe ogen. Graag foto. Anneke Dijkstra, Kolhagen 58. Rotterdam.

Dimitri van Toren is onze enige echte troubadour

TEKST: HANS VAN DER WERELD
FOTO: BOVEMA / EMI

Als je een jaar geleden iemand gevraagd had of hij of zij Dimitri van Toren kende, zou de persoon in kwestie je hoogstwaarschijnlijk raar aangekeken hebben. Dimitri wie? Dimitri van Toren! Zijn eerste grote hit had hij korte tijd geleden met „He, kom aan“, een liedje wat hij al een jaar of zeven geleden opnam. Sinds 1966 maakt de in Oerle woonachtige zanger al platen. Maar liefst zeven LP's staan er op zijn naam. Om het fenomeen Dimitri van Toren eens wat nader te leren kennen zijn we naar het Brabantse Oerle gegaan om een interview met hem te doen.

Dimitri van Toren werd op 16 december 1940 in Breda geboren. In 1965 deed hij in Oostervijk mee aan een songfestival; temidden van beat en smartlappen werd hij tweede, een resultaat dat de weg effende voor proefop-

namen en een persoptreden in Henk Elsink's „Koopermoolen“. Dat was in november 1966. Omstreeks die tijd kwam hij onder kontrakt bij Bovema en nam hij zijn eerste LP op, simpelweg „Dimitri van Toren“ geheten.

Van Toren, een bescheiden, zachtmoedige zuiderling met een fluwelen „g” in zijn stem, schrijft typische luisterliedjes met een duidelijke poëtische inslag. Het begon allemaal heel eenvoudig. Geïnspireerd door een gitaarspelende broer, de skiffle en de songs van Jim Rodgers, formeerde hij als akademieleerling in Breda een trio „The Headlines” dat zich later met een gewijzigde bezetting voortzette in „The Letter-sets”.

Dimitri van Toren c.s. maakten muziek naar het model van groepen als het Kingston Trio en de Limelighters. Naast vele lokale schnabbels leverde die periode weinig hoogtepunten op: een paar anonieme plaatjes en een TV-tje met Joeki van der Valk. Intussen voltooide Dimitri zijn opleiding: mulo, academie vrije kunst, modern tekenen, keramiek, schilder-klas, grafische afdeling. Aanvankelijk werkte hij bij V&D als etaleur, maar sinds een jaar of vier is Dimitri van Toren full prof in de muziek werkzaam. Er ontstonden een 20 a 30 liedjes, qua onderwerp meestal toegespitst op het „kleine” nieuws van alle dag, op de verhouding God/mens, op de liefde, jeugdidealisme. Bovema gaf Dimitri van Toren de kans zich als troubadour uit te drukken, zonder vooraf enige commerciële suggesties te doen. Van Toren vulde die ruimte op met zeven langspeelplaten.

STERRETJES EN EEN STRAATJE OM

Tot voor kort was het Dimitri van Toren een beetje een vreemde zaak in ons land. Er zijn duizenden mensen die bij wijze van spreken de sterren van de hemel zouden willen plukken als ze luisteren naar zijn stem en composities en er zijn er die liever een straatje omlopen.

Alhoewel... Dimitri van Toren moest eerst in de Top-5 komen voordat er mensen kwamen die ook opeens begonnen te roepen dat hij het „einde” is. In België kon hij al lang geen kwaad meer doen. Elke avond bomvolle zalen met mensen die ademloos aan zijn lippen hingen. Dat verdient Dimitri ook in ons land, dacht ik zo.

Er zijn overigens toch wel veel mensen — we schreven het al — die Dimitri van Toren waardeerden, ook toen hij nog niet zo'n hit had als „Hé, kom aan”.

„Ik moest een keer in Rotterdam optreden, in zo'n tent met heel veel jongelui, zeer avantgardistisch publiek. Ik dacht bij mezelf: dat wordt niets hier, na twee liedjes kijken ze me weg. Het resultaat was een optreden van bijna drie uur. Het was doodstil en je kon een speld horen vallen”.

TROUBADOUR

Dimitri van Toren is een troubadour van het zuiverste water. „Ik streef op al mijn platen altijd naar een zekere soberheid, al is de verleiding wel eens groot om in de studio aan trucages te doen. Dat is hetzelfde als een mooi pakkie aan en smink op je gezicht. Zoiets vervreemd je van de mensen. Ik zit gewoon alleen op het podium met mijn gi-

taar en dan moeten de mensen rustig luisteren. Ik speel liever voor 50 mensen die weten te luisteren dan voor 500 die maar een half oor hebben en zitten te schuifelen op hun stoelen. Dat werkt verschrikkelijk frustrerend. Als ik optreed heb ik helemaal geen zenuwen. Dat komt misschien omdat ik geen rasechte artiest ben. Ik voel me helemaal geen zanger, maar meer een schrijver, een dichter”.

TV MIJDEN

„Van het medium TV moet ik niet te veel hebben. Onlangs zat ik in „Op losse groeven”, man, dat sfeertje er om heen, verschrikkelijk! Je hoort in de kleedkamers kreten van collega's als: hoe hoog staat jouw plaat? Waar moet je vanavond werken? Kun je je gages al weer eens verhogen? Ze hebben alleen maar aandacht voor het keiharde, het zakelijke. Je ziet, ik woon hier nu in Oerle, heerlijk buiten. Alles wat ik hoor is het ruisen van boombladeren en het fluiten van de vogeltjes. De natuur is toch zo prachtig. Hier in mijn bos is onlangs met de storm een grote boom omgewaaid, maar ik doe er niets aan. Moet je eens kijken na een paar maanden, wat een wereld van diertjes onder zo'n omgevallen boom leeft. Dat boeit me eindeloos. Daarom, ik zou in een stad nooit kunnen leven, ik zou er kapot gaan. Natuurlijk komen we er wel eens. Mijn vrouw en ik gaan een keer per maand naar Eindhoven, hier vlakbij, en dan halen we alle levensbenodigdheden voor een hele maand tegelijk. Maar laten we terugkeren naar die TV. Als het even kan mijd ik het. Je wordt zo enorm gekonsumeerd door het publiek. Ik hou ook helemaal niet zo van de hit-parade-toestanden. Natuurlijk, een hit is wel leuk en mooi meegenomen, maar ik zal er niet naar streven om er één te scoren. Ik werk veel liever aan een LP; samen met een paar andere mensen ieder jaar een plaat opnemen vind ik geweldig. Wat dat betreft werk ik erg prettig samen met Cees de Jonge, die me een enkele keer ook wel eens bij optredens begeleidt”.

CONSTANT PUBLIEK

„Ik heb een constant publiek, wat niet bestaat uit grillige singlekopers. Er zijn veel mensen die al mijn LP's hebben en die mij gewoon al jarenlang kennen. Mensen die je single kopen doen dat misschien gauw omdat hij in de top-10 staat, maar ze zouden eigenlijk eens moeten letten op mijn LP's. Dan horen ze ook heel andere dingen. Een hit is voor mij helemaal geen erkenning of zoiets, er verandert bij mij helemaal niets als ik in de top-10 sta of zo”.

Een platenmaatschappij denkt in de eerste plaats nogal gauw commercieel en daarom moest er ook van Dimitri van Toren een „Best of”-verzamel-LP komen. Daar staan enkele commerciële klinkende songs, wat aantrekkelijke LP-stukken enz.

„In december gaan we werken aan een nieuwe LP en dat wordt waarschijnlijk een live-LP. Life klinkt namelijk veel beter, vind ik. Er is dan een soort band met het publiek. Daar komt nog bij, dat de liedjes

er bij mij dan veel beter in zitten, dan toen ik ze opnam. Ik heb zo'n anderhalf à twee maanden nodig om alle teksten voor een LP te schrijven, daarna nemen we ze op en ga ik ze ook in de zaal brengen. Na verloop van tijd ben ik helemaal aan de nieuwe songs gewend en zing ik ze veel beter. Van daar is het fijn dat we nu een live-LP kunnen gaan maken”.

Nu „Hé, kom aan” Dimitri's eerste grote hit is geweest vindt Bovema dat daar een vervolg op moet komen. De nieuwe single is „De Dierentuin” geworden, wat op Dimitri's LP „Tussen hemel en aarde” staat. Voor de nieuwe single werd het nummer opnieuw gemixt en klinkt het misschien wat commerciëler dan op de LP-uitvoering.

DRIE FASEN

De LP's van Dimitri van Toren zijn onder te verdelen in drie fasen. De eerste is die met concrete onderwerpen, waarvan de eerste LP een goed voorbeeld is. Daarna maakte Dimitri meer filosofisch gerichte platen, terwijl zijn laatste platen weer wat meer concreet zijn.

„In mijn teksten wil ik geen sociale betweter zijn, maar alleen even stil staan bij de dingen. Ik vind het namelijk zo erg dat de mensen tegenwoordig zo gehaast zijn. Ze leven als computers, slikken pillen, een agenda schrijft ze voor wat ze moeten doen en ze voelen zich daarnaast ook vaak erg eenzaam. Ik leef hier in Oerle echt niet als een wereldvreemde kluisenaar, heb wel degelijk contact met mensen uit de stad. Dat komt door mijn werk. Maar ik kom in een oase van rust als ik na een paar dagen in de stad geweest te zijn, weer thuis kom. Urenlang kan ik dan dwalen door mijn eigen bosje”.

Met jongste zoon Dimitri jr. op de arm lopen we met de troubadour naar buiten, naar zijn eigen bos.

„Ik kon dit stuk grond enkele jaren geleden kopen. Er heeft hier een kasteel gestaan, wat afgebrand is. Het theehuisje staat daar nog tussen de bomen en daar kruip ik wel eens in als ik helemaal alleen wil zijn. Ik doe helemaal niets aan de ontginning van het bos, het moet precies zo blijven als het is. De natuur kan hier ongestoord zijn gang gaan. De stand van het water in de vijver kan ik door middel van een sluisje zelf regelen. Het is een ideaal speelterrein voor mijn twee zoons”.

Heeft Dimitri van Toren veel contacten met andere artiesten? „Nee, niet zo erg veel. Wel ben ik goed bevriend met Jules de Corte, hij was hier gisteravond nog weer eens. Verder heb ik eigenlijk weinig contacten en ik verlang ook helemaal niet naar feesten tot diep in de nacht”.

Het is ons goed duidelijk geworden. Dimitri van Toren is een levensgenieter eerste klas. De zomermaanden neemt hij niet zo veel werk aan maar trekt er dan op uit met zijn gezin. Zo zat hij enkele maanden in Noord-Afrika en in een ander jaar zeven weken in Griekenland. Zulke reizen geven hem wel eens inspiratie tot het schrijven van songs.

vervolg pagina 15

THE CATS

We leven in een snel veranderende wereld. Wat vandaag „in“ is, is morgen al weer ouderwets. Dat gaat op vrijwel alle gebied op, zeker ook in het popgebeuren. Als popgroep moet je van heel goede huize komen, wil je het bijvoorbeeld tien jaar in hitland uithouden. Je zult het misschien vreemd vinden, maar er zijn groepen die dit jubileum met schijnbaar het grootste gemak halen. Zo'n groep is bijvoorbeeld The Rolling Stones, de Engelse formatie die in heel korte tijd wereldvermaard werd. Een andere groep, die ook zo langzamerhand wereldfaam heeft gekregen, zijn The Cats uit Volendam, het vissersdorp aan het IJsselmeer. In de tijd dat The Rolling Stones furor maakten met hun „Tell me“, „It's all over now“ etc. verkeerden The Cats nog in het prille begin, het begin van oefenen thuis op zolder, een meedoen aan een talentenjacht, en een enkele keer eens een optreden op een feestje in hun geboortedorp. De weg naar de roem is ook voor The Cats niet altijd over rozen gegaan. Ze moesten er hard voor werken. Arnold Mühren, Cees en Piet Veerman (geen broers, geen familie!), Jaap Schilder en Theo Klouwer moesten er al hun vrije tijd aan spenderen. Dagelijks werd er gerepeteerd thuis bij Piet Veerman op zolder. Dat repeteren had plaats in de avonduren, want overdag moesten ze naar school. Tot 's avonds tien uur werd er muziek gemaakt. Daarvoor hadden The Cats met de burens een soort kontrakt getekend, omdat spelen na tien uur de kinderen van de burens te lang uit de slaap zou houden!

Dat is bijna tien jaar geleden. En in die tijd is er wel heel wat veranderd. The Cats behoren nu tot de populairste Nederlandse popgroepen. Ze hebben daarbij ook een hele grote „pré“: ook ouderen luisteren graag naar de Cats! Het is vaak zo, dat als je aan ouderen naar hun mening over popgroepen vraagt, zij zeggen: „Al die herrie van die „langharigen“ van tegenwoordig hoeft voor ons niet. Nee, dan liever The Cats, dat zijn aardige jongens en ze maken erg fijne, rustige platen!“ Zoiets mag je dus rustig beschouwen als een kompliment aan de vijf beroemde Volendammers!

Een ander opvallend feit is, dat de groep vrijwel nooit van samenstelling is veranderd. Toen ze begon-

nen, als „broekjes“ van een jaar of zestien, was Theo Klouwer er nog niet bij. Die had toen nog andere interesses. In die oertijd van The Cats fungeerde Cees Mooijer als drummer van de toen nog The Blue Cats geheten Cats. Pas in 1964 kwam Theo erbij.

Op Koninginnedag speelde hij voor de eerste maal mee met de nu zo befaamde Cats. Die datum beschouwen The Cats zelf dan ook als hun officiële startdatum, al waren ze dus al veel langer bezig.

Van het een kwam het ander. Na een talentenjacht maakten ze hun eerste plaatje: „Jukebox“ en „Goodbye to love“. Een hit werd het niet, maar in Volendam en in Noord-Holland, waar The Cats al een beetje naam kregen, was men wat trots op de groep! Zelf hadden ze ook allerminst verwacht dat hun eersteling een Toptiensukses zou worden. Pas in 1966 kregen zij hun eerste hitparadekraker, het nu nog steeds bekende „What a crazy life“. Die eerste hit (The Cats waren inmiddels van platenmaatschappij veranderd en stonden nu onder kontrakt bij EMI) werd gevolgd door vele hits, waarvan de allergrootsten waren: „Times were when“, „Lea“, „Why“, „Scarlet ribbons“, „Marian“, „Magical mistery morning“, „Where have I been wrong“, „There has been a time“ en „One way wind“. Daartussen lagen nog veel meer singles; in totaal maakten The Cats er meer dan twintig! Het nieuwste hitparade werkje heet „Timemachine“/„Maribaja“.

„One way wind“ bracht voor The Cats erkenning in Duitsland. Ze namen het speciaal voor Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland op in de Duitse taal en het was daar — na een vrij lange aanloopperiode — goed raak. Meer dan een jaar stond „One way wind“ in de Duitse hitparade! Het gevolg daarvan was dat The Cats vaak in Duitse TV-shows optraden of live-optredens verzorgden. De faam van The Cats in Duitsland zorgde er ook voor dat vele Duitse fans naar Nederland reisden, wanneer The Cats in het oosten van Nederland optraden. Een keer is het zelfs voorgekomen, dat de grens van Nederland met Duitsland speciaal ten gerieve van een horde Duitse fans langer geopend bleef dan normaal het geval was. Dit opmerkelijke feit had plaats in het begin

van dit jaar. The Cats traden toen op in de Groningse plaats Vlagtwedde, in zaal Beyerling. De eigenaar van deze dancing, Jan Beyerling is in het noorden net zo bekend als bijvoorbeeld organisator Paul Acket. Alle grootheden heeft Beyerling soms meer dan eens in zijn dancing gehad: The Kinks, The Sweet, The Pretty Things, Middle of the road, Dave Dee & Co (dat is lang geleden!) en ook vele Duitse topartiesten. Toen The Cats er begin van dit jaar moesten optreden, had Beyerling dat lang van tevoren goed aangekondigd en ook in Duitsland was bekend dat de Cats in Vlagtwedde (niet ver van de Duitse grens) zouden komen. Het gevolg was, dat op die avond in februari meer dan tweeduizend fans op kwamen draven, waarvan zeer velen met gehuurde bussen uit Duitsland kwamen. Normaal is de grens daar tot 's avonds 11 uur geopend, maar op deze avond werd het aanzienlijk later, namelijk 2 uur 's nachts! De Duitsers wilden na afloop van het concert van The Cats weer graag naar huis en Beyerling had het met de douane zo geregeld, dat zij de rood-witte bomen niet al om 11 uur lieten zakken maar ze — speciaal voor de Duitse Catsfans! — openhield tot ver in de nacht. Zoiets is tekenend voor de populariteit van The Cats!

Zoals we al schreven, hebben The Cats praktisch altijd in dezelfde bezetting gespeeld, maar eind vorig jaar verliet zanger Cees Veerman dan toch de groep. Hij sukkelde al geruime tijd met zijn stembanden, die niet meer functioneerden zoals Cees het zelf graag wilde. Toen bij een optreden ergens in Nederland, klapte Cees' stem helemaal in elkaar. Wat nu? Goede raad was duur! De andere dag, een zondag, vergaderden The Cats bij manager Jan Buys thuis over de vraag wat er nu moest gebeuren. Ze hadden vele kontrakten af te werken, maar dat ging niet met z'n vieren. Ze wilden alles op alles zetten om die toch na te komen, want het was in hun carrière nog nooit voorgekomen dat ze een kontrakt niet nakwamen. Er werd onmiddellijk gedacht aan een vervanger en daarbij viel al gauw de naam van Piet Keizer. Piet Keizer was in Catskringen lang geen onbekende. Hij maakte dan wel geen deel uit van de groep, maar velen kenden hem als de trouwe roadmanager, die samen met

Jan Schilder in de gele Mercedes-bus stad en land afreed om ergens in Nederland of België de installatie van The Cats op te bouwen. Piet had — voordat hij als „roadie“ bij The Cats kwam — deel uitmaakt van een Volendamse formatie, genaamd Q-Tips. Deze groep viel al enkele jaren geleden uit elkaar en Piet werd in zijn vrije weekends technicus bij The Cats. Toen zijn naam gevallen was bij

BESTAAN BUNA 10 JAAR

de vergadering, werd hij direkt ergens in Volendam opgetrommeld en deed hij zijn intrede bij The Cats. Dat was op maandag. Al op vrijdag moest hij voor de eerste maal optreden. Direkt niet naast de deur, maar helemaal in Zürich, in Zwitserland! Piet bracht het er prima af en is nu helemaal ingeburgerd bij The Cats.

Hoe maakt Cees Veerman het nu? Wel, hij doet het nog steeds rustig

aan. Hij is een jaar lang in behandelings geweest bij diverse artsen in Utrecht en eind augustus is hij weer teruggekeerd bij The Cats. De Bühne gaat hij nog niet op, hij beperkt zich tot de repetities. Hij heeft inmiddels zijn bijdragen geleverd voor de nieuwe LP en zingt daar ook weer een paar nummers op. Het is een prettige toekomstigheid dat ook Piet Keizer het komponeren — net als de overige Cats — in zijn

vingers blijkt te hebben. Er is dan van hem nog wel geen nummer op de plaat gezet, maar de andere Cats staan lang niet afwijzend tegenover zijn komposities. Het zal dan ook heus nog wel eens gebeuren dat er een Catsplaat door Piet Keizer komponereerd wordt!

Piet Keizer's stem is al wel op de plaat te horen. Hij nam de zang van het nummer „Linda” (de B-kant van „Let's go together”) voor zijn

rekening. Ook voor de nieuwe LP zijn opnamen gemaakt met de stem van Piet Keizer.

The Cats treden allang niet meer uitsluitend in Nederland en België op. Ze hebben wereldomspannende toernees gemaakt. Een paar jaar geleden zaten ze vijf weken in het Caraïbisch gebied en die toernee was een groot sukses. De jongens werden er welkom geheten als waren zij The Beatles! op de vliegvelden heersten chaotische en hysterische toestanden als in de suksesperiode van de Beatles. Hetzelfde was ruim twee jaar geleden het geval, toen ze voor een drietal weken naar Indonesië gingen. Ze liepen daar door de stad en werden vaak aan hun haar getrokken, omdat men wilde zien of het wel echt was! Duizenden handtekeningen zetten ze tijdens hun reis door de Oost. Intussen hebben The Cats door heel Europa gereisd: TV-shows in Spanje, Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk, een toernee van een week door Zweden, etc. Daarbij komt nog dat er in diverse Europese landen veel artiesten zijn die nummers van de Cats opnamen in hun eigen taal. Dat gebeurde o.a. in Zweden, Denemarken, Duitsland... en Polen!

Het einde van de buitenlandse toernees is nog niet in zicht want als alles volgens de plannen verloopt, zullen zij in november e.k. een toernee door Japan gaan maken! In dat land zijn The Cats namelijk al jaren zeer populair. Grootste Catshit daar was „I walk through the fields”. Ook hun LP's verkopen daar erg goed.

Over The Cats valt natuurlijk nog veel meer te vertellen. Je hebt over The Cats al vele malen in vele kranten en tijdschriften kunnen lezen en daarnaast verschijnt al zes jaar ons blad C(!)atspraak.

Het nieuwste Catssukses is de plaat met de twee A-kanten: „Time machine” en „Maribaja”. Het is welgeteld de 20ste hitsingle van The Cats!

Nee, The Cats hebben nog lang niet afgedaan. Hun tienjarige jubileum is niet ver meer weg en alles lijkt er op dat ze daarna nog wel een poosje doorgaan en nog lang niet van plan zijn om op hun lauweren (lees: gouden platen) te gaan zitten!

HANS VAN DER WERELD

reportage:

Hans van der Wereld

Volendam — vermaard om zijn klederdrachten, vissershaven en voetbalvereniging — staat bekend als een muzikaal dorp. Naast het ver buiten onze landsgrenzen bemaande operakoor en de plaatselijke harmoniekapel „Wilhelmina” opereren er in Volendam een stuk of tien popgroepen, waarvan The Cats veruit de bekendsten zijn. Na het eerste sukses van The Cats, alweer een jaar of zes, zeven geleden, ging jong-Volendam denken: „Wat zij kunnen, kunnen wij ook”. En zo werden de Katten de wegbereiders voor nog vele andere popformaties: Left Side, BZN, Fools, Jen Rog, Alles, Progress en Q-tips (deze laatste drie bestaan niet meer). Naast deze popgroepen wordt er op Volendam nog meer muziek gemaakt. Voor de muzikale opkuisering van de oergezellige Volendammer bruiloften zorgt vaak het triootje Kleintje Pils. Marietje Kwakman, een 12-jarig meisje, maakte een opvallende plaat samen met het Volendammer Operakoor en dit „Laat het altijd vrede zijn” is bijna dagelijks via Veronica te beluisteren. De zelf niet-musicerende Volendammers zorgen voor een enorme omzet in platen bij de enige platenshop in het dorp: Sombroek in de Havenstraat.

DE VOLENDAMMERS ZIJN EEN MUZIKAAL VOLKJE!

*BEWIJS:
OPERA KOOR,
HARMONIEKAPEL
EN VELE
POPGROEPEN*

Alle groepen die na The Cats ontstonden probeerden allemaal om het hardst de successen van hun reeds bemaande dorpsgenoten te evenaren. Tot nu toe hebben zij daarmee aardig sukses gehad, al is het nog steeds zo dat The Cats de grootste aanhang hebben. Het is ook opvallend dat er in elke Volendamse band wel iemand speelt die de familienaam Veerman of Schilder draagt. Half Volendam heet Veerman of Schilder, dus zo verwonderlijk is dat niet. Vaak zijn de popjongens familie van elkaar: neven of broers. Voormalig Catszanger Cees Veerman is een broer van Harmen die de Left Side aanvoert. Een andere broer van Cees is Martin, die als drummer deel uitmaakt van Jen Rog. Catsmanager Jan Tuf is weer een zwager van Cat Jaap Schilder. En Left Side's vroegere manager Bep Veerman is weer een broer van Cor Veerman, die bassist is in de George Baker Selection. Zo kunnen we nog wel even doorgaan. Maar dat is de opzet van dit artikel niet. Opzet is de lezer een idee te geven van „pop in Volendam”. Over de inmiddels voldoende bekend zijnde Cats hoeven we niets meer te vertellen. We zullen de groepen onder de loop nemen die na hen op 45 toeren gingen.

LEFT SIDE

Een jaar of acht geleden kon het publiek voor de eerste keer kennismaken met de Left Side, die toen nog The Beat Boys heette. De Volendammers wonnen een belangrijke talentenjacht in Amsterdam. Daarna is het steeds bergopwaarts gegaan, mede dankzij de uitstekende eigen komposities en het intensieve repertieren, vier maal per week.

Left Side kreeg landelijke bekendheid door haar eerste plaatje „Confusion in my mind”. Een jaar later gooiden zij hoge ogen met „Welcome to my house”. Daarna kwam „I can give you everything”, wat commercieel gezien nou niet zo'n groot succes was. Hetzelfde was het geval met de singles „Johnny”, „Woman in my life” en „See you crying”.

Door het ontbreken op de hitparade van de Left Side-platen is de Left Side niet zo heel erg bekend in Nederland, behalve in Noord-Holland en Friesland. Terecht, want Left Side maakt nog eventjes heel goede muziek ook. De groep bestaat uit een vijftal rasmusci die met elkaar één geheel vormen. Het predikaat „beste buhne-groep van Nederland” zou hen lang niet misstaan! In Noord-Holland trekt de Left Side al jarenlang volle zalen en weet men een zaaloptreden van de hard-rock groep wel te waarderen. Een show van de Left Side is dan ook een sensatie, die je niet mag missen. Wanneer Left Side eens bij jouw in de buurt komt moet je niet nalaten eens te gaan kijken. Deze oproep is vooral bedoeld voor mensen buiten Noord-Holland, want in deze provincie weet men al wat men aan de Left Side heeft. In elke Noord-Hollandse danszaal is de Left Side minstens eenmaal aangetreden. Dat de rest van Nederland maar moge volgen! Op platengebied is het met deze Volendamse formatie — we schreven het al — maar droevig gesteld. Zeg nou zelf: zes platen maken waarvan er maar twee een hitparade-notering bereiken, dat is toch knap ontmoedigend? Dat zou je zo denken, maar de vijf Left Side-boys zitten er echt niet zo mee. Ze hebben immers druk werk: zo'n keer of drie per week hebben ze ergens in het land een optreden te verzorgen en dat tegen een aardige prijs. Bovendien zijn ze niet fullprof en hoeven ze dus niet van de muziek te leven. Het muzikale le-

ven van Herman Veerman, Evert-Jan Reilingh, Jaap Sombroek, Jan Schilder en Dick Plat is dus maar bijzaak. Maar al-met-al gaat die muziekmakerij je niet in je kouw kleren zitten en neemt dat aardig wat van je vrije tijd in beslag. Ga maar na: vrijdagsavonds bij „de baas” vandaan, en dan rap! de Mercedesbus (net aangeschaft) in en naar een zaal. Gevolg: Laat in je bed! Zaterdag: vaak bijtijds weer de weg op naar Friesland, Overijssel of de kop van Noord-Holland, avond spelen, en weer laat je bed in. Zondag: zo mogelijk uitslapen, als het even kan naar de voetbal of een uurtje naar De Molen (voor niet-ingewijden: De Molen is een bar aan de Volendamse haven) en vaak voor het einde van de voetbalwedstrijd de bus in. In de nacht van zondag op maandag weer laat onder de wol. Uitslapen is er dan niet bij, want de baas wil nu eenmaal graag dat je hem van acht uur af weer van dienst bent! Door de week 's avonds repeteren en je ziet dat er van het gezinsleven van de Left Side-jongens (drie zijn er getrouwd) niet veel terecht komt. Maar Left Side leeft nu eenmaal met hart en ziel voor de muziek en je zult ze dus niet horen klagen, alleen maar enthousiast muziek maken. Want dat kunnen ze!

DISCOGRAFIE:

Derney Records 45078	Confusion in my mind - Feeling so lonely and blue
Imperial IH-857	Welcome to my house - This little village
Imperial 5C006-24052	I can give you everything - Miss lonely
Imperial 5C006-24138	Johnny - Silly girl
Imperial 5C006-24249	Woman in my life - I need you
Imperial 5C006-24406	See you crying - Feelin' alright

BZN

Zoals meerdere groepen is ook BZN („Band Zonder Naam”) „per toeval” ontstaan. Een jaartje of zes geleden vatten Cees Tol en Evert Woestenburg het plan op om een band op te richten. Jan Tuyp, Gerrit Woestenburg en Jan Veerman completerden BZN '66, zoals

het ensemble gedoopt werd. Na een periode van stevig repeteren begon de BZN lekker te draaien en moest er een manager komen. Dat werd Dick de Boer in Volendam beter bekend onder de naam „De Brit”.

Evenals de meeste Volendamse bands maakte de BZN haar debuut niet in haar woonplaats, dat vonden ze nog wat te gewaagd. In de Zaanstreek trad de BZN voor het eerst op. Al gauw werd de BZN na The Cats de meest gevraagde groep in Noord-Holland. In 1968 waren ze toe aan de eerste plaatopname, maar hun single „Maybe someday” faalde jammerlijk. Beter ging het met de tweede en derde single, „Waiting for you” en „Everyday I have to cry”, die beiden goed waren voor de Top-20. „Gonna take my mind of Maria” werd eveneens geen hit. Dat was voor de BZN-jongens niet zo heel erg gunstig, want ze werden per 1 januari 1969 beroeps en moeten dus van de muziek leven. Daarom besloten ze het over een andere boeg te gaan gooien. Eerst veranderde de BZN van samenstelling. Evert Woestenburg en Jaap Sombroek werden vervangen door Thomas Tol en Jan Keizer. Tot op de dag van vandaag bestaat de BZN uit deze samenstelling Jan „Buddy” Veerman (zang), Jan Tuyp (basgitaar), Cees Tol (sologitaar), Thomas Tol (slaggitaar) en Jan Keizer (drums). In deze samenstelling maakte BZN eind 1969 twee succesvolle buitenlandse toernees, naar Engeland en Zweden.

Na een lange tijd van voorbereiding kwam BZN met een nieuwe sound en

DISCOGRAFIE:

„The Bastard”	
The bastard, Dizzy miss Lizzy, The man in the wood, Delirium, Bad bad woman, Second autumn, She's back again, Searching, Rock and roll woman, Wilhelmus.	
Negram NQ 20.048	
„The Best of BZN”	
Maybe someday, Bad bad woman, I don't want to give myself, Waiting for you, Just fancy, Coming to my dreams, She's back again, Mother can you see me, Sir John, Rock and roll woman, Ridin' on, The train, I can't see, Superman.	
Negram ELS 867	
Polydor S 1264	Maybe someday - I don't want to give myself
Polydor S 1284	Waiting for you, Mo'reen
Polydor S 1304	Everyday I have to cry - Coming to my dreams
Polydor S 1316	Gonna take my mind off Maria - Your man
Polydor S 1332	Mother can you see me - Spring is in the air
Polydor 2050 042	This is what I feel - Far east traveller
Negram NG 229	Rock and roll woman - Just fancy
Negram NG 248	Bad bad woman - Sir John
Negram NG 272	I can't see - The train
Negram NG 299	Ridin' on - Superman
Negram NG 316	Rolling around the band - Superman
Negram NG-361	Sweet silver Anny - Searching

„Mother can you see me” was de eerste plaat die BZN op de hard-rock-toer liet horen. De eerste single van een Volendamse band die de bekende zoete

„palingsound“ mistte! Geen enkele viooltoestand, alleen een geweldige „heavy-sound“. Maar een hit werd het niet. Na nog een paar singles kwam „Bad bad woman“ en die was weer raak. BZN was inmiddels van Polydor overgestapt naar Ngram. Voor dit label maakten ze reeds een stapel singles waarvan de nieuwste — „Sweet Mary Anne“ ook weer een flink sukses werd.

ALLES

Groep Alles heeft het precies twee jaar uitgehouden, van 1968 tot 1970. Met hun eerste single „Murdock 9-6182“ in de Top-40 viel de groep uit elkaar. De A-kant van deze eerste plaat was van de hand van George Kooymans van de Golden Earring, die Murdock schreef voor de Earring-dubbel-LP „Golden Earring on the double“. Arnold Muhren van The Cats schreef de B-kant: „Deus bonus est“. Dat nummer zou aanvankelijk worden opgenomen door The Cats, maar op het laatste moment keurden zij het af. Arnold Muhren had ook aandeel in de produktie van de eerste single (en enige) van Alles. Als bijzonderheid van deze single kan vermeld worden dat aan „Deus bonus est“ het Volendam Operakoor haar medewerking verleende!

Toen Alles geruime tijd onder het management van Jaap Buys (de huidige manager van de George Baker Selection en de Dizzy Men's Band) draaide, werd de groep uitgebreid met zangeres Percy Smit uit Enkhuizen, die haar sporen reeds verdiend had als vokaliste van The Sheerlines.

Het is jammer dat Alles niet meer bestaat, want haar eerste single was blijkbaar een goede start. Er kwamen echter moeilijkheden tussen de jongens onderling met het gevolg, dat ieder lid besloot zijn eigen weg te gaan.

DISCOGRAFIE:

Philips JF 336 107

Murdock 9-6182 - Deus bonus est

Wie kan mij helpen aan foto's en knipsels van The Cats? Je zou er mij een groot plezier mee doen. Wilma Schut, Hertog W.weg 18 Hem (Gem. Venhuizen).

JEN ROG

Het is alweer enige maanden geleden dat de jonge Volendamse formatie Jen Rog nogal opzien baarde met haar eerste plaatje „Devilish Mary“. Ondanks een stevige plugging werd het nummer geen hit. Hetzelfde gebeurde met de tweede plaat, het prachtige „So long ago“.

Jen Rog werd opgericht op 12 juni 1972. De vier groepsleden zijn afkomstig uit de formaties Coffin' en Progress. De beide groepen leverden ieder twee man aan de nieuwe groep Jen Rog, een formatie die vooral country-rock ten gehore brengt tijdens een zeer originele en opvallende buhne-act. Progress heeft een jaar of drie met redelijk succes in Noord-Holland gewerkt. Coffin' — een geesteskind van Martin Veerman — heeft meer in stilte bestaan. Toen Martin Veerman en Jaap Schilder deze formatie opdoekten en zich aansloten bij de uit Progress gestapte Peter van Bergen en Theo Scherpenseel kwam manager Hans Duin met een geheel nieuwe formatie op de proppen. Omdat het een geheel nieuwe groep was moest er een andere naam komen. De naamsverandering werd alom nodig geacht omdat de oude naam „Progress“ te agressief klonk voor de vriendelijke gezellige soort muziek die het huidige Jen Rog al enige tijd maakt. De naam Jen Rog werd gekozen om een zonderlinge reeds lang overleden Volendammer dorpsfiguur te eren die als een soort Jan Steen de dorpsgeschiedenis is ingegaan.

Er werd hard gewerkt aan een single en in Arnold Muhren's studio ging men er eens goed tegenaan om een gaaf bandje te produceren. Bovema vond het goed genoeg om er een single van te persen. „Devilish Mary“ is een kompositie van Jackie Lomax, terwijl Theo van Scherpenseel „Oh the road“ maakte. De tweede single werd eveneens door

Arnold Muhren geproduceerd. De A-kant is weer van de hand van Theo van Scherpenseel en heet „So long ago“. Aan de andere kant staat „Ramblin“, een kompositie van J. Poes. Deze naam behoeft enige uitleg. „Poes“ is de bijnaam van de familie Veerman waaruit Cees, Harmen en Martin komen. J. Poes is hun broer Jan, die o.a. weleens heeft ingevallen bij The Cats en de Left Side. Een andere broer levert trouwens ook wel eens medewerking aan Jen Rog. Dat is Karel Veerman, die tijdens een optreden van Jen Rog in Volendam nog wel eens het podium opkomt en meespeelt met zijn schuiftrompet... Over een muzikale familie gesproken!

DISCOGRAFIE:

Imperial 5C006-24644

Devilish Mary - Oh, the road

Imperial 5C006-24688

So long ago - Ramblin'

THE FOOLS

Vijf jongens, die tot dan toe hun muzikale kwaliteiten bij een oude radio trachtten te uiten, besloten in de tweede helft van het jaar 1968 een popgroep te gaan vormen. Een jaar later, na een wisseling van slaggitarist, ontstond de groep The Fools in zijn huidige vorm. De roepnamen van de vijf bandleden zijn: Pollie (zang en mondharmonica), Jack (solo-gitaar), Taaye (basgitaar en fluit), Epje (drums) en Pete (slaggitaraar en orgel).

Het eerste optreden in het openbaar vond plaats in Volendam in januari 1969 en sinds die tijd werd de groep al gauw populair. Eerst natuurlijk in de directe omgeving van Volendam, maar al snel in grote delen van ons land, waar The Fools optraden, geleid door hun manager Harmen Schilder en begeleid door de roadmanagers Johnny Amsterdam en Bab, welke laatste in Duitsland bekend is als Herr Baff.

Degenen, die The Fools hebben zien optreden, zullen kunnen beamen, dat

hun naam bijzonder goed gekozen is, want hun is niets te gek om het publiek te amuseren en te boeien. The Fools vormen dan ook een groep, die direct contact legt met het publiek, dat al snel enthousiast wordt en op haar beurt de groep stimuleert tot de hoogst mogelijke prestaties. Een wervelende show met veel hoogtepunten is dan ook het gevolg.

Tot nu toe verschenen er van The Fools twee singles en wel: „Where is the day“ (eigen kompositie) met als B-kant „Fools like me“ en de plaat met twee A-kanten „Deo“ en „Up to the mountains“ (eigen kompositie). „Deo“ is ook bekend als de Banana-boat-song en is nog altijd het graag gehoorde slot-nummer van een Fools-optreden. Het optreden van The Fools wordt niet alleen bezocht door de plaatselijke jeugd van Volendam, maar ook door grote aantallen fans, die trouw hun favoriete band volgen. Deze fans hebben zich verenigd in The Fools Fanclub, die ongeveer 600 leden telt.

DISCOGRAFIE:

Delta DS 1338

Where is the day - Fools like me

Delta DS 1367

Deo - Up to the mountain

MADDOG

Maddog, dat is de naam van de nieuwste Volendammer popgroep die een plaat maakte. Hun eerste single — „It's gonna be better“ — lijkt wel wat op de Catsound van enige jaren geleden en deze gelijkenis werd op Veronica nog al eens genoemd!

Het vijftal Kees Tuyp (zang), Jan Smit (zang en gitaar), Jan Buys (solo-gitaar), Kees Kroon (bas) en Tom Koning (drums) is al een jaartje of wat bezig. Ze oefenden zoals alle andere groepen met oude radids in een lokaal van een school. Na vele optredens onder leiding en toezicht van manager Do Muhren (een neef van „Cat“ Arnold!) werd Bovema benaderd om een single op te nemen. Dat kwam allemaal voor elkaar en het plaatje is er inmiddels: de A-kant heet „It's gonna be better“ en de B-kant is getiteld „In the army“. Platenshop Sombroek was de eerste platenzaak van Nederland die „It's gonna be better“ aan het platenkopend publiek kon aanbieden! Nijvere Jan had

het weten te fiksken dat hij enkele weken eerder dan de officiële releasedatum van het plaatje een aantal exemplaren in huis had . . .

DISCOGRAFIE:

Imperial SC006-24827

It's gonna be better - In the army

ALAN DECKER

Een jongen met al een aardige carrière in de pop achter zich is Alan Decker, in Volendam beter bekend als Cor „Dekker“ Veerman.

Cor Veerman (geboren op 17 september 1946) had als kleine jongen al grote belangstelling voor het Volendammer fanfarecorps. Hier stapte hij op zijn tiende jaar vanaf, omdat hij helemaal in de nasmaak van de elektrische gitaar. De basgitaar werd uiteindelijk zijn keuze. Hij was mede-oprichter van de Left Side, speelde daarna een tijdje in Alles en trok zich toen terug uit de muziek, omdat zijn vrouw er niet zo veel heil in zag. Cor ging terug in de bouw als metselaar.

Zijn hart bleef echter bij de muziek en hij zei maar al te graag „ja“ toen Jaap Buys hem vroeg om in de George Baker Selection te komen als opvolger van bassist Jan Visser, die het allemaal niet meer zo zag zitten. Bij de George Baker Selection speelt Cor ook weer bas en neemt hij de tweede stem voor zijn rekening. Deel uitmakend van de George Baker Selection heeft Cor nu reeds een LP en een stuk of vijf singles gemaakt. Buiten zijn werk in de GBS om werkt hij aan een solokarriere, onder de schuilnaam Alan Decker.

„Alles begon ongeveer anderhalf jaar geleden toen ik over mijn dochter Barbara een liedje schreef. Ik zat net

in de George Baker Selection en heb het liedje aan de andere jongens van de groep laten horen. Ze vonden het wel aardig maar niet geschikt om door de GBS opgenomen te worden. Toen heb ik het laten horen aan de mensen van onze maatschappij Negram en hen gevraagd of ik het zelf op mocht nemen als solo-plaatje. Maar daar zagen ze helemaal niets in. Ik was niet van plan die kompositie zomaar weg te gooien, ik wilde er beslist iets mee doen. We hebben het toen op de band gezet en ik heb gezegd: probeer er een of andere platenmaatschappij voor te interesseren. Nou, dat ging erg snel. Reeds de andere dag werd ik opgebeld door Ariola of ik maar zo snel mogelijk naar hen toe wilde komen. Wel, dat heb ik gedaan. Er werd een arrangeur bijgehaald en het resultaat was dat de plaat na twee weken klaar was“.

„Barbara“ was het begin van een reeks solo-platen. Cor kreeg namelijk een kontrakt om vier singles te maken en als die leuk verkochten zou hij een LP mogen maken. Drie van de vier singles zijn al gemaakt: „Barbara“, „Lady Mary“ en „My live“. Het werden geen hits en het is nog helemaal niet zeker of Cor nu ook wel een LP gaat opnemen. Zelf zou hij het wel graag willen. „Maar het moet ook nog een keer commercieel verantwoord zijn“, voegt hij er met zijn Volendamse nuchterheid aan toe. Hoe dan ook, de platen van Alan Decker zijn beslist de moeite waard. Ze geven een puur Volendammer sound te horen: veel violen dus. Daarnaast doen ze denken aan platen van The Bee Gees. Cor Veerman — een sympathieke jongen — is een musicus in hart en nieren!

DISCOGRAFIE:

Ariola 10 887 AT

Barbara - June 26

Ariola 12 121 AT

Lady Mary - Dreams

Ariola 12 308 AT

My love - Ann-Mary

DUO BUDRO

We kunnen deze reportage niet afsluiten zonder aandacht te hebben besteed aan het Duo Budro, dat enkele jaren geleden een plaatje opnam. Het duo werd alleen maar even opgericht voor de opname van een single (een supergroep dus) en bestond uit Catsmanager Jan Buys en John Drogdrop, manager van Unit Gloria. Buys en Drogdrop hadden destijds samen in Haarlem het Internationaal Boekingskantoor „Volendam“. Aan de plaat werd ook meegewerkt door Berry Zand Scholten en Jip Golsteyn, de samenstellers van de Telegraafrubriek Popscore. Jan Tuf moest zijn gebit uit zijn mond leggen tijdens de opnamen en dat is duidelijk in „Pot vol bier“ te horen . . . „Pot vol bier“ bestaat uit de melodie van „Shaving cream“ dat voorkomt op de Cats-LP „Colour us gold“. Peter Schoonhoven schreef de Nederlandse tekst.

DISCOGRAFIE:

Imperial 5C006-24149 Pot vol bier - De ooeveaar

ARNOLD EN GERRIE MUHREN

In deze reportage van platenmakende Volendamse popgroepen mag natuurlijk ook het duo Arnold en Gerrie Muhren niet ontbreken! Deze voetbalsterren van het Ajaxteam vormen dan wel geen popgroep, ze zijn internationaal toch aardig bekend! Vandaar dat de Leidse platenmaatschappij CNR wel brood zag in een singletje van het tweetal. Arnold en Gerrie slaan vokaal nog niet eens zo'n slecht figuur in „Ajax is de koning van de mat”. De Muhren-broertjes brachten vijf dagen voor DE Europacup-wedstrijd Ajax-Juventus in een groot TROS-TV-programma uitsluitend en alleen gewijd aan de Europacup hun plaatje ten gehore. Gebleken is dat Arnold en Gerrie de enige top-voetballers zijn die nog kunnen zingen ook! Muziek en tekst van beide nummers zijn geschreven door Dick Kooiman, eindredakteur van maandblad Popfoto. Tijdens de pauze van de wedstrijd Ajax-Juventus klonk door de luidsprekers in het stadion: „Ajax is de koning van de mat”. En dat is ook zo, of niet?

DISCOGRAFIE:

CNR 141.218 Ajax is de koning van de mat - Een echte bal van leer

De Volendammers zijn een muzikaal volkje. Dat bewijzen de prachtige zangstemmen die het dorp kent, het operakoor, de harmoniekapel en de landelijk bekende popgroepen. Uniek Volendam!

Zijn er misschien Catsfans die voor mij de teksten van „Freedom bird” en „Scarlet ribbons” hebben? En misschien hebben jullie dubbele foto's van The Cats? Zouden jullie die dan aan mij willen sturen? Hannie Kenebijn, Prinses Beatrixstraat 8, Broek op Langedijk (NH).

Wist je, dat

PLATENSHOP SOMBROEK

je voor fl. 6,90 een LP levert met daarop de eerste drie Cats-singles?

Platenshop SOMBROEK bv
Havenstraat 3, Volendam
telefoon 02993-4140-4799
Giro 1607765 t.n.v. J.Sombroek
Vestaplantsoen 18, Volendam.

GEMEENTE EDAM WIL MUZIEKSCHOOL

Het gemeentebestuur van Edam (waartoe Volendam behoort) heeft zich lange tijd afgevraagd of het in het beatdorp Volendam en in mindere mate Edam niet wenselijk zou zijn voor muziek-onderwijs te zorgen voor de jeugd. Iedereen is er van overtuigd dat er in de beide plaatsen talent genoeg „huist”. Er werd een enquête gehouden onder de lagere schooljeugd, maar die gaf helaas een teleurstellende uitslag.

Het stimuleren van muziekles ging dus in de doofpot totdat Edam's tegenwoordige wethouder van sport en cultuur, A. Veerman, er op wees dat volgens zijn informatie er nu wel voldoende belangstelling moest zijn onder de jeugd. Het resultaat was dat er opnieuw een enquête werd georganiseerd en daaruit kwam het hartverwarmende getal van 1169 (!) ouders die er in principe wel voor waren wanneer hun spruiten muziekles kregen.

Men heeft berekend dat er ongeveer 300 serieuze voor de te stichten Muziekschool zullen overblijven. De onderzoeken waren voor het gemeentebestuur aanleiding om per 1 september inderdaad muzieklessen te gaan voeren in de beide dorpen. Eerst moet er echter een goede muziekleraar worden benoemd. Voorts moeten er leermiddelen komen, hetgeen een totaal bedrag van fl. 24,357,- gaat kosten voor het eerste jaar dat de Muziekschool draait. B en W hebben de raad voorgesteld of de raadsleden akkoord kunnen gaan met deze uitgave. Zoja, dan zal dit inmiddels gebeurd zijn en moet de Volendamse muziekschool zojuist van start gegaan zijn. Nu er op grote schaal in Volendam daadwerkelijk wordt gewerkt aan de opleiding van muzikale kinderen kunnen we wat dat betreft nog heel wat verwachten! Het exportartikel van Volendam zal dan helemaal de muziek worden, terwijl de visserij - waarvan Volendam het in het verleden moest hebben - steeds verder op het tweede plan zal komen te staan.

Waar in een klein dorp groots kan zijn!

JONGE VOLENDAMSE BEATGROEP ZOEKT GELDSCHIETER

Na twee zeer succesvolle optredens in het Volendamse jeugdcentrum „De Kattekop” wil Volendams nieuwste beatgroep HOPE wel in de openbaarheid. In het keldertje onder „De Kattekop” wordt vrijwel dagelijks geoefend in het attraktief brengen van hedendaagse muziek in alle stijlen. De jongens spelen zeer goed en hebben ook het volste vertrouwen dat zij de voetsporen zullen volgen van de andere bekende Volendamse popgroepen. Alleen is er nog wel een manager of geldschieter nodig die mee wil helpen om het instrumentarium te financieren. Hope bestaat uit Nico Tol '(sologitaar), Jan Luns (zang), A. Jonk (drums), Ben Kwakman (slaggitaraar) en J. van Santen (bas). Roadmanager is J. Drum.

BAR

„De Kakatoe”

air conditioned

Haven 166

Volendam

Tel. (02993) - 41 05

BURGELIJKE STAND

Op 27 juli trouwden in Delft Mary Desauvois en Nico Koning, al geruime tijd trouwe Catsaanhangers. Johanna Vermulm en Marinus Ringelberg beloofden elkaar op 12 oktober in Zwijndrecht eeuwige trouw. Peter van Tol en Gerda Wijers uit Lisse werden op 24 juli de trotse ouders van Mandy, hun eerste dochter.

DOCHTER

voor Theo en Wilma

Op dinsdag 9 oktober j.l. werden Theo en Wilma Klouwer de trotse ouders van een dochter. Na de Catskindertjes Candy en Mandy hebben de Catsdrummer en zijn vrouw hun eerste kind Sandy genoemd. De baby woog 6 pond. Onze gelukwensen aan Theo en Wilma!

KORTING OP NIEUWE CATS-LP

De nieuwe LP van The Cats is reeds nu te bestellen bij Platenshop Sombroek in Volendam. Indien je de plaat bij Jan Sombroek bestelt krijg je 15% korting en daarnaast wordt hij je keurig per post thuisbezorgd. Stort fl. 19,50 op gironummer 1607765 ten name van J. Sombroek, Vestaplantsoen 18, Volendam. Je ontvangt de plaat dan na enkele dagen.

vervolg van pag. 7

Een prachtig voorbeeld daarvan is „Ik heb een schip“, wat staat op Dimitri's eerste LP. Hij schreef het naar aanleiding van een boottocht van Athene naar het eilandje Paros.

Met één wens wil ik besluiten: Dat Bovema nog maar heel lang mag doorgaan met Dimitri van Toren in alle vrijheid te laten werken. Het resultaat daarvan zijn werkelijk prachtige LP's die opvallen door de enorme teksten. Luister eens naar de platen van de sympathieke Brabander!

vraag en aanbod ?

- Ik wil korresponderen met een meisje van 15 à 16 jaar. Zij moet natuurlijk een grote Catsfan zijn! Lida Driegen, Nassaustr. 15 Zaandam. Graag pasfoto.
- Tineke Hopman, Belkmerweg 7, Burger-vlotburg, wil graag korresponderen met een meisje van 14 à 15 jaar. Het moet natuurlijk wel een Catsfan zijn!
- Kan iemand mij nog helpen aan de volgende nummers van C(l) atspraat? mrt.70, sept.70 en nov. 70. Bep Vuyk. Molgersdijk 52, Rotterdam-Zuid.
- Ik zou graag met een Catsclanner willen korresponderen. Mijn leeftijd is 16 jaar. Graag een jongen van plm. 16-18 jr. Petra Knuwer, Molenstraat 5, Schagen (NH).
- Koos Spikker, Nieuwe Laagzijde 7 in Schagen wil korresponderen en wel met een meisje (15-16 j.) Br. m. f. hebben voorrang. Koos zoekt nog teksten van „Teach your children“ en Cinnamon girl“ en „Lazy days“ en de teksten van de LP „Coulour us gold“.
- Wie heeft de teksten van Lea, Why, Marian en Vaya con dios? Leonie Jansen, Jan Lievenstraat 17, Haaksbergen.
- Te koop. Aristona stereo-versterker, 2 x 6 watt. met ingangen voor pick-up en tape/bandrecorder. (hi-fi). fl. 100,-. Tevens 2 boxen (10 watt per box) samen fl. 50,-. P.T. v.d. Broek. Narcissensr. 37 Lissebroek, post Lisse.
- Wie stuurt de tekst van „Country woman“ naar Elly de Bruin, Mr. Thomanstraat 28 in Barendrecht.
- Maak eens een nieuw lid. Vijf nieuwe leden tegelijk levert een platenbon op.
- Ria Verraat (15) wil graag korresp. met een Catsfan van 15-17 jaar. Br.m. foto aan Risa, Thijssenweg 9 in Wagenberg.
- Te koop: LP van Bee Gees vol 3. voor fl.7,50 (excl. verzendkosten) Hans de Man, Deensestraat 21a, Rotterdam.
- Wie heeft de teksten van „Scarlett Ribbons“ en „Freedom bird“. Hannie Kerrebij. Pr. Beatrixstr.8 Br. op Langendijk.
- Ik zou graag willen korresp. met een jongen van 19-21 jr. Ik ben 15 jr. L. donker haar en bl. ogen. Sylvia Wilbrink. Dr. Scheepmanstraat 16, Den Haag.
- Wil het meisje dat op 25 maart bij een Catsoptreden was in Treslong in Hillegom kontakt opnemen met Ronald de Jonge, Briandflat 55 in Uithoorn?
- Plaatsing in deze rubriek geschiedt onder voorbehoud en buiten de verantwoordelijkheid van de redactie.

MARIBAJA

P. Veerman / A. Mühren

I REMEMBER STILL, HOW I HEARD YOU SAY
WELL I'M OFF TODAY,
ISN'T IT A LOVELY DAY TO TAKE YOU FOR A RIDE
SHOW OUR COUNTRYSIDE
NOTHING ON YOUR MIND JUST EASY GOING
AND THOUGH IT WASN'T MEANT AT ALL TO FALL IN LOVE AT ONCE
THE BEAUTY OF THE PLACE JUST STOLE MY HEART
I HAD NEVER SEEN A PARADISE BEFORE

MARIBAJA MARIBAJA LIKE A LITTLE HIMALAYA
HOW I LOVE YOU MARIBAJA
WHEN I THINK OF YOU I SIGH OUT
MARIBAJA MARIBAJA MADE ME FEEL A MAHARAJA
HOW I MISS YOU MARIBAJA I CRY OUT

I REMEMBER STILL, HOW YOU SAID THAT NAME
EV'RY TIME THE SAME
WHEN I ASKED YOU SAY IT ONE AGAIN IT SOUNDS SO NICE,
A NAME FOR PARADISE
THEN I REALISED, HOW YOU DID LOOK AT ME
AND THOUGH IT WASN'T MEANT AT ALL TO FALL IN LOVE AT ONCE
THE ONLY PERSONS THERE WERE YOU AND ME
I WAS ADAM AND THE OTHER ONE WAS EVE

TIME MACHINE

A. Mühren

DO NOT STAY AWAY TOO LONG IN TIME AND SPACE
I'LL BE WAITING HERE FOR YOU BUT I CANNOT FACE
THE LONELY HOURS YOU'RE NOT AROUND
AND I KNOW ALL ABOUT
YOU'RE GOING THROUGH THE AGES BUT I DOUBT
I AIN'T SURE THAT TIME MACHINE IS WORKING FINE
AND I'M AFRAID THAT ONE TIME YOU WON'T FIND
THE RIGHT WAY TO CONTROLE IT
HOW TO GET BACK HOME AND THEN
WE'LL NEVER SEE EACHOTHER BACK AGAIN
HEY COME ON BACK IN TIME
SAY THAT YOU WILL BE MINE
HEY COME ON BACK, COME ON BACK
FROM EIGHTEEN HUNDRED FOURTY NINE
WHEN YOU'RE BACK THEN I FEEL FINE
HEY COME ON BACK IN TIME

ALBUMS

CASTLE IN SPAIN

CCC Inc.
Polydor 2925 016

CCC Incorporated is een Nederlandse groep, die ergens in de Peel in Brabant een boerderij tot haar beschikking heeft. In deze boerderij wonen ze met z'n alleen gezellig bij elkaar, samen met vrouwen, vriendinnen en kinderen. Het is de enige Nederlandse formatie die — naar wij weten — de prachtigste country-muziek maakt. Dat hebben ze op hun eerste twee langspeelplaten; „To our grandchildren“ en „Watching the evening-sun“, al bewezen. Deze twee LP's verschenen op het Imperial-label. Kortgeleden tekende de groep echter een platenkontraat met Polydor en het resultaat van hun verbintenis met deze Haagse platenmaatschappij is de prachtige LP „Castle in Spain“.

Op deze plaat staan negen nummers, negen country-stukken die je ook kunt verwachten op een LP van Gene Clark, de Dillards of Gram Parsons. Deze stelling lijkt misschien een beetje op een verwijt aan het adres van CCC, maar dat is het niet. Beschouw het als een compliment, dat een Nederlandse groep zulke prachtige country-muziek kan brengen. Net zoals dat bijv. bij de Burrito's het geval was, speelt er ook in CCC een violist mee en wat Joost Belinfante uit dit apparaat haalt is waarlijk groots, om maar weer eens een cliché te gebruiken. Hoogtepunten van de LP zijn voor mij de titelsong „Castle in Spain“ en „Sweet little Pet“, hoewel ook het eerste nummer van kant één, „The mill“, iets prachtigs is. Dit liedje wordt op een

VERVOLG OP PAGINA 16

VERVOLG ALBUMS

prachtige subtiele wijze gezongen. Het kan zijn dat ik een vooroordeel heb voor wat country-muziek betreft, maar ik kan toch niet nalaten om te zeggen dat deze nieuwe LP van CCC Inc. werkelijk een „must” is. Naar mijn mening is het een groep die nog lang niet die bekendheid heeft die ze werkelijk verdient. Dat moest in een land waar The Byrds, de Flying Burrito Brothers, The Eagles etc. geen kwaad kunnen doen, toch eigenlijk niet voor mogen komen!

Enfin, ik hoop door het schrijven van deze recensie een klein steentje te hebben bijgedragen in een ietsje grotere bekendheid van onze enige echte Nederlandse Country-groep: CCC Inc.!

ZEN AGAIN

Zen

Ariola 86 756 XT

Zen — alweer een paar jaar geleden bekend geworden door het hitje „You'd better run away from me” en de nummer één hit „Hair” — is weer nijver bezig. Sinds enige tijd staat de heropgerichte formatie (onder leiding van Siegfried de Jong) onder kontrakt bij de Haarlemse platenmaatschappij Ariola. Deze firma ziet het helemaal zitten met Zen, getuige het feit dat de zesmansgroep direct maar een hele LP mocht opnemen. Onder de titel „Zen again” ligt deze alweer een poosje in de platenshops.

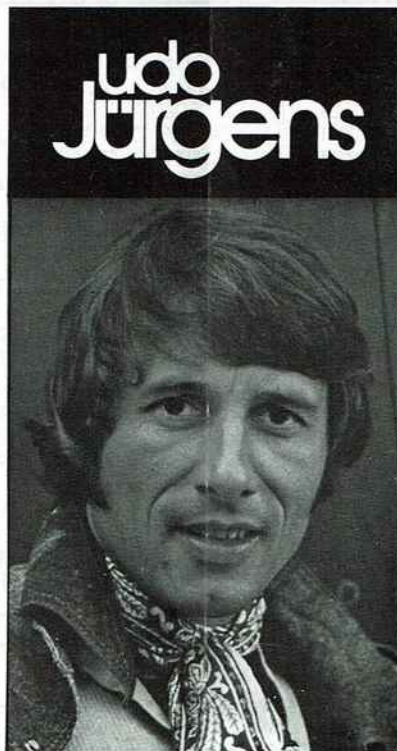
Ik vind het moeilijk om van deze LP een recensie te schrijven. Direct moet me van het hart dat de meeste songs mij wel aanspreken, maar ik herken ook iets van het ruige, harde stampwerk a la Kraayeveld en dat hoeft voor mij niet zo erg. Over het geheel genomen is de plaat wel lekker vol afwisseling maar daar staat weer tegenover dat ik de produktie niet helemaal tof vind. Aan mijn stereo-installatie ligt het niet, die is puik genoeg, maar het plaatgeluid klinkt wat hol en koud. Je zou het zo'n soort opname van een jaar of tien terug kunnen noemen. Dat vind ik jammer en het is eigenlijk wel het enige bezwaar wat ik heb aangaande deze Zen-LP. De produktie was in handen van Creedence-fan Evert Wilbrink, het zelfde baardige mannetje dat de LP-recensies voor het Veronica-blad maakt. Nu heb ik helemaal niets tegen Evert, maar ik vind toch dat hij zich in het vervolg maar bij zijn schrijfwerk moet houden. „I see you walk” is zo'n kompositie waarmee ik bedoel dat het hol en koud en ver-weg klinkt, net een grote, holle ruimte met ergens in een hoek een musice-rend Zen.

Resumerend: „Zen again” een leuke plaat, afwisselend, interessante composities maar ietsje te weinig sfeer.

MOONTAN

Golden Earring
Polydor 2925 017

Ja, wat moet je nu van de Golden Earring nog schrijven? Zijn ze eigenlijk wel zo'n topgroep in ons land? Goed, ze trekken enorm veel publiek, dat wel, maar wat er op hun paar laatste LP's gebeurt vind ik niets bijzonders. Sinds hun LP „Seven tears” en daarna „Together” is er eigenlijk weinig nieuws uit de bus gekomen. Naar

Best wishes
to the
cats-fans
Udo Jürgens

mijn idee dreigt de Earring in haar eigen muziek te verzakken, de fut is eruit, er komt niets echt nieuws, niets opzienbarends. Dat is in het verleden wel eens anders geweest, want toen de toen nog Golden Earrings geheten groep het album „On the double” uitbracht waren dat louter hoogtepunten. Het kaliber van deze dubbel hebben de vier groepsleden later nooit meer kunnen overtreffen. Jammer, want het bühne-optreden van de Earring is beslist spectaculair (tegenwoordig met een „dodensprong” door Cesar over zijn drumstel!), maar tenslotte moeten de platen „trekkers” zijn om een life-show mee te maken, en dat mis ik op de laatste platen en ook op deze nieuwe „Moontan”!

NIEUWE LEDEN

Onze fanclub heeft er weer een aantal nieuwe leden bij, nadat het aantal Cats-clanners wat aan het teruglopen was. Lex Harding was zo vriendelijk een stukje te publiceren over de fanclub in Veronica 538 en het resultaat daarvan was in een paar weken tijd ongeveer honderd nieuwe leden.

Lex, alsnog bedankt!

We willen echter nog veel meer leden hebben want alleen dan kunnen we C(I)atspraak dikker maken en nog mooier afleveren dan nu het geval is. Daarom: doe allemaal je best. Ieder die vijf nieuwe leden aanbrengt krijgt een platenbon.

Onder de vele nieuwe leden die we de laatste tijd mochten inschrijven bevindt zich ook Marietje Kwakman, het Volendammer zangeresje, dat met het Operakoor reeds enkele malen voor de TV optrad. Marietje is Catsfan in hart en nieren. Ze is overigens hard bezig met de opnamen

GRAM PARSONS OVERLEDEN

Woensdag 19 september j.l. overleed aan de gevolgen van een hersenbloeding Gram Parsons. Dit droevige bericht bereikte 's avonds de Boddy's uit Amsterdam, die onderhandelden over een Nederlandse toernee in oktober van Gram Parsons met de Country Gazette en de Flying Burrito Brothers (Gene Parsons, Skip Battin, Sneaky Pete, Chris Ethridge en Gib Gilbeau).

Ook in Catskringen is de naam Gram Parsons niet onbekend. The Cats spelen immers reeds geruime tijd het nummer „Lazy days”, wat destijds door Gram werd geschreven voor de eerste Burrito-LP „Burrito Deluxe”.

Gram Parsons werd 27 jaar geleden geboren nabij Oke Fenokee en speelde gitaar op zijn 11e jaar. Zijn eerste groep was de International Submarine Band, waar hij een LP mee maakte. Daarna belandde Gram bij de Byrds in 1968 waar hij op de LP „Sweetheart of the rodeo” een grote rol speelde. Tijdens een Engelse toernee van The Byrds stapte Gram uit de groep en vertrok naar Hollywood waar hij samen met ex-Byrd Chris Hillman de Flying Burrito Brothers oprichtte. Ook deze groep verliet hij met plannen voor een solo-album, dat oorspronkelijk door Merle Haggard zou worden geproduceerd. Na geruime tijd stilte rondom Gram Parsons verscheen toen begin dit jaar de LP „G.P.”, dat geproduceerd werd door Rick Grech (ex-Blind Faith) en Gram zelf.

van een Kerst-LP die binnenkort onder de titel „Kerstmis in Volendam” gaat verschijnen.